

EL: POLLE: CATALA

5 Cts. PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES 4 pessetes trimestre PAISOS D'UNITO POSTAL. 9 pessetes trimestre ANY V Barcelona, dimars 25 de febrer de 1908 NÚM. 739 PREUS DE SUSCRIPCIÓ a un volum trimestral de la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES 5'00 pessetes trimestre BARCELONA. 1'50 pessetes cada any Cts. 5

PIANOS CHASSAIGNE FRERES PARIS, 1900: Medalla d'Or LIEGE, 1905, Diploma d'Honor AL COMPTAT * A PLASSOS * LLOGUERS Passeig de Gracia, 84, ent. - BARCELONA

GARGANTA, NAS, OIDO, DR. SUNE MEDAN, dels Hospitals de Berlin, Diputació, 305, pral., (vora Lauria). - Consultas de dotze a una y de tres a sis. Festius, de nou a deu.

MAQUINARIA MODERNA.

PERA TOTES LES INDUSTRIES

DAVID FERRER Y CIA S. EN CTA. ESCUDELLERS, 6 - BARCELONA

DOLOR:--REUMA Y NEURALGIES as curació radical a benedictins de les obliques ANTI-ARTRIQUER, y de la GOTA per les obliques ANTI-GOTOSES PEAX. De venda en totes les farmacies y en la de l'autor, Unió, 5, Barcelona.

Els que tinguin tos prenguin l'antiga y acreditada Pasta pectoral del Dr. Andren. Demanis a les farmacies.

DE NOSTRA COLABORACIÓ

Obra de Govern?

La premsa conservadora segueix predicant l'incorporació de les forces catalanes a les orientacions dels drets d'administració. Desitja l'unió de la dreta regionalista ab en Maura, la cooperació de l'esquerra nacionalista an en Moré, prenent a assegurar que així serà positiva en el Govern la potencialitat de Catalunya.

La raó y els fets posen en evidència l'error de les insinuacions conservadores. Les forces catalanes no's deuen incorporar als partits de la monarquia, quals sentiments y mentalitat són absolutament contraris al temperament y a l'ideal de Catalunya. Aquesta unió seria estèril y insensata, no solament en quan representaria la suma equivocada de forces antagoniques, sinó ademés en quan seria portadora de la nostra creixença social, fins oposada al desplegament de la nostra vida col·lectiva.

No's pot governar ab en Maura ni ab en Moré en nom ni en profit de Catalunya. Ho fan impossible la centralització y l'uniformitat vigents, la política unitaria y cecivista de liberals y conservadors, tota l'organització pública que està sotmesa y sacrificat el poble, el conjunt de l'ells que posen a les mans de l'Estat y dels ministres tots els negocis y tots els interessos.

A què aniríem al Govern? Evidentment a realitzar idees agenes, no les nostres; a donar vigor y forces al vigent règim oclue y misoneista, no a modificar-lo; a eludir, no a provocar el resorgiment de Catalunya. Això no seria nacionalisme, sinó monarquisme unitari. Y obrant així sortiríem bojanent de la línia de la nostra evolució, perdriem l'apetit y l'energia per perseverar y sobreviure, donaríem prestigi y vitalitat a la nostra dislocació col·lectiva y hauríem fet boies la nostra ànima patriòtica.

Liberals y conservadors representen el pes mort d'una política fracassada. Cap gran servei públic està, per la seva culpa, com se troba en els grans pobles. Cap de les fecondes funcions socials, característiques de la civilització, els deu res més que entencions y obstacles. No saben difundir cultura, no logren crear instal·lacions y obres públiques, no milloren les condicions del treball y les indústries, no porten en el cervell ni en la voluntat cap de les idees que aixamplen els horitzons populars y salven ab eficàcia la riquesa y el benestar dels homes.

Conservadors y liberals són, per altra part, enemics de la regió sobirana y autònoma. Volen que sigui sempre l'Estat qui encarni y porti la direcció de la societat, qui estigui present en els Municipis, qui dicti a tothom la llei de la pròpia vida. No conceben sinó regions poderoses com les dels Estats Units, per exemple, ni grans Municipis lliures com el d'Hamburg, ni un pla de grandiosa variació com el que realitzen les grans nacions civilitzades. La seva mentalitat no té mai, es conformista, està estèrilment tancada per prejudicis doctrinaris.

Y així es necessari rebutjar l'incorporació de les forces nostres a les colles de la monarquia. Aquesta incorporació representa l'antítesi del nostre ideal, la negació del nostre poder polític, l'anul·lació de la nostra personalitat històrica y ètnica. Per lo mateix que les aspiracions a destruir la Solidaritat y a engolir-nos ens arriben a unions funestes y a gover-

nar contra Catalunya, nosaltres afirmem l'urgència d'instituir una política pròpia, y alhora la necessitat de conservar la preciosa independència que dona el patriotisme.

La nostra obra es avui obra de combat y d'oposició. Deuem lluitar per que's derogui la llei de jurisdicció, imposada per en Moré y conservada y aplicada per en Maura. Hem d'exigir que Barcelona tingui els onze diputats que constitucionalment li corresponen. El deure ens dicta votar contra'l Govern, fer impossible la seva política y la seva obra, procurar una existència curta y estèril, obligar-lo a capitular davant les reivindicacions patriòtiques o a caure per la seva injustícia en refusar-les. La nostra acció política y parlamentaria està en raó directa no en les facilitats donades en en Maura avui, an en Moré demà, sinó de les dificultats aixecades davant d'ells, de l'efort y de l'energia en combatre'ls.

La nostra obra de Govern ha de venir després, y ha de consistir fonamentalment en l'instauració, l'organització y la actuació civilitzadora de Catalunya. Ha de venir pel nostre treball, pel nostre ideal, per fer efectiva l'evolució ineludible de la nostra personalitat col·lectiva. Y ha de traduir-se en poders regionals en carregats de regir la nostra consciència y els nostres negocis, en medis adequats a l'esplendor de la nostra vida, en instruments de llibertat autònoma.

Sense la regió, sense la personalitat y l'autonomia de Catalunya, hi haurà indefinible lluita entre'ls partits de govern y les nostres forces genuïnes y sanament patriòtiques. Negada Catalunya, refusada ineptament la nostra autonomia, com ho estan en les lleis vigents y en la nova llei que vol imposar en Maura, els patriotes deuen procurar que aquesta llei o no prosperi o naixi morta, que'l vigent règim polític sofregi les modificacions indispensables per a regir la nostra raó y la nostra demanda.

Així han existit, y s'han fet forts, y en definitiva han triomfat els grans moviments dels pobles. Així han sofert fonses modificacions Amèrica y Europa. Y així hem de treballar nosaltres per la nostra vitalitat social, per l'avenir de la nostra civilització genuïna, per la feconda energia del nostre esperit col·lectiu, rebutjant tota cooperació y tot contacte ab els pseudo estadistes dinàstics, solament aptes para regir poders efimers y realitzar una vida inútil.

J. LLUHI RISSECH

Carta de Madrid

En la meua darrera correspondència de la que en Sol y Ortega, contra la seva voluntat, naturalment, havia fet un gran servei a la Solidaritat catalana, y ara que ja són conegudes les declaracions dels prohoms del partit liberal del Senat, que han donat ocasió a que els diputats del Congrés obtinguessin de en Moré, den Canalejas y den Maura declaracions categòriques sobre la indubitable legitimitat de les aspiracions autònomes de Catalunya, des afegeix que ningú podia sospitar que la interrelació del senador anticatalà proposés una tant esplèndida victòria als catalans.

Sempre he tingut en en Montero y al general López Domínguez per dos grandíssims patimes, però qui dimoni podria esperar una planxa tant colossals, com la que feren aquests senyors al Senat! Fou precs veure estampades les seves paraules en el *Diario de Sesiones* para creure ab tant magistral tonteria. Declarar a la Solidaritat en-miga de l'integritat de la patria en els mateixos moments que la minoria liberal y democràtica del Congrés fa esforços para suarvar a prors y para aproximarse al grup solidari, perquè veuen clar que ab l'enemistat de l'opinió de Catalunya donen força als conservadors y se tanquen el camí del poder, es un comble d'estultícia y tonteria.

Y encara lo més còmic del cas, es que les estúpides declaracions den López Domínguez y en Montero coincideix ab aquella actitud de maquellisme de pos preu den Moré de voler parlar darrera den Cambó para dividir la Solidaritat catalana. Y els pobres senyors Moré y Canalejas quedaren agafats en la mateixa trampa que tant grollerament havien parat, promoventes ab tal motiu una rialla general quan en Carnet, en Salvatella y en Cambó, tant oportunament y hàbilment, els obligaven a desautoritzar a les minories liberal y democràtiques que tant havien jaleat el discurs den Sol y Ortega al Senat.

Aquests liberals estan delats de la mà de Déu y no cometen més que torpeses. Constituït el partit democràtic y den Moré per homes que tenen el pensament de l'any 30, se troben avui completament desorientats, fins dins del mateix Parlament, on ja no fa cap efecte ni la oratoria brillant y buida den Moré, ni els frescos y vicios com en Romanones, y això pogués experimentar aquest senyor en son darrer discurs, que fou verdaderament notable però que no causà cap impressió a la Cambra pel desdret personal del seu autor.

Y els efectes de la política general es venen clarament a l'observació: el partit liberal és un instrument periborador, perquè aforma y solida indefinidament la permanència en el poder del partit conservador lo qual jo crec sincerament que es un mal.

Finalment l'Oma ha deixat la cartera de Hisenda ab gran contentament de la majoria. Aparentment la causa de la seva dimissió ha estat l'estat delicat de salut del diputat; en realitat la causa es una altra: la baixa persisteix en la recalcadació, que en el mes de janer arribà a 6.000.000 de pessetes y que en el mes que som s'ha anat accentuant més. Tot indica que l'obra econòmica den Villaverde perilla y que'l deficit apareixerà altra vegada en el pressupost, lo que pot tenir conseqüències fatals pel partit maurista.

A nosaltres ens interessa vivament aquest problema perquè's tracta com argument per a negar auxilis als Ajuntaments y mancomunitats al discurs de la llei d'Administració y els pròxims pressupostos, alegant aquest mal estat de l'hisenda de l'Estat, para negar-se a tota concessió y justificar l'incompliment de les esperances que s'han fet conecibles a alguns solidaris, y ab la realització de les quals jo no he regut mal.

El nou ministre es un home de molta edat, fatit d'energies, incapax de tota obra reformadora y molt afecte a la política personal den Maura. A l'Oma't tenia per un mal hiendista, però crec que en el canvi no hi hem guanyat res.

Lo del Marroo s'emboïlla de mala manera, fins al punt de que crec propera una intervenció militar que no sabem ont ens pot portar. Aquesta qüestió d'intervenció y la de l'hisenda són dos punts molt negres para l'actual situació política, que podrien feria trontollar.

JOAN RIVERA

De política

Arribada del Sr. Carnet

En l'express d'ahir matí arribà sobtadament de Madrid el president del Centre Nacionalista Republicà y diputat a Cortes per Vendrell, don Jaime Carnet.

Malgrat no haver-se abut fins a darrera hora la tornada de l'illustre leader de l'esquerra, a l'andem del baixador del Passeig de Gracia s'hi havien congregat nombrosos amics polítics, y entre ells la Junta directiva del C. N. R., que volia no perdre les primícies de donar l'enhorabona al seu president.

Entre'l nou vingut y els que l'esperaven se parlà calorosament de la campanya parlamentaria d'aquests dies, rebut de tots el senyor Carnet l'impressió afectuosa de tots s'agraïx a Catalunya l'esforç realitzat per ell en aquesta temporada de lluita en que tant alta ha aixecat la seva senyera'l nacionalisme republicà.

El senyor Carnet, refugiat tota manifestació, va pendre un cotxe para dirigir-se a casa seva, mentre els acompanyants se desdolen. Després del mitgdia'l nostre amic, acompanyat per diferents individus de la Directiva del C. N. R., anà a la presó nova a visitar al senyor Monagel y testimoniarà així el seu compaguerisme y l'interès ab que'veu la seva desgracia.

Havent obert el viatge del senyor Carnet a exigències del seu despatx, totjust pugui tornar a Madrid a ocupar el seu lloc d'honor en el Parlament.

Definicions y anatemes

Les plomes de l'*Heraldo* han escrit un article difamatori para les grans conjuncions patriòtiques, expressant en ell un tant d'arritat d'unió universalista, que no sembla sinó que vol tocar el mapa ab un sol color y retallar l'humanitat com un jardí a l'anglès.

l'avorir faran viure als pobles perfectament orbitats en ses llibertats expansives.

La confederació heusauq el nostre evangel, la fórmula política que s'està encarnant en tot Catalunya. L'*Heraldo* no creu en ella, negant-li fins honorabilitat científica y potència real. Fa mal l'*Heraldo*. Quan s'han vist passar davant de casa les cavalcades patriòtiques cridant contra un poble, en nom de la teoria unitaria de l'*Heraldo*, y després les mateixes multituds desfent sota les banderes consulars d'aquell poble, no's pot parlar pedantescament de l'impossibilitat sociològica de la reivindicació de les velles nacionalitats y de la bogeria de predicar amplies autonomies.

En honor del senyor Caballé

El diputat del districte de Gandesa, nostre bon amic don Joan Caballé y Goyeneche, ha estat objecte d'un merescut homenatge de agrament y simpatia per part dels seus electors.

A les moltes millores consegüides pel diputat solidari a favor del districte de Gandesa, abandonant per complet pels anteriors representants cecivistes, ha aconseguit recentment que la *Gaceta* publicués en la llista d'obres a executar enguany, la carretera de Mora la Nova a Garcia y el colossal pont a l'Ebre que ha d'unir les dues Mores.

Quanta anys fela que la comarca clameja para lograr aquesta gran obra, sistemàticament promesa per tots els diputats cecivistes en les seves campanyes electorals y sistemàticament oblidada un cop tingués l'acta.

El senyor Caballé no volgué prometre res absolutament abans de la seva elecció, més en canvi, un cop elegit començà'l seus treballs que ara han estat coronats per l'èxit més feliç.

Grans són les contrarietats que ha tingut de vencer aquest diputat, puix a més de les que l'obra en si suposava, elements aconseguits de Gandesa, vergonya fa'l dirho valentes d'un ex diputat que va deixar empenyada sa paraula d'honor de que ell logriarl' pont, cosa que no feu, han fet grans treballs para que les gestions del senyor Caballé aconseguis ab un fructe.

L'ajuntament de Mora d'Ebre, que exceptuant tres o quatre regidors, vota contra en Caballé quant la seva elecció, s'ha reunit en sessió extraordinària acordant per unanimitat nomenar al senyor Caballé y Goyeneche fill adoptiu d'aquella vila, posar son nom a una de les places, lluminar la fatxada y posar domosells als balcons de la Casa consistorial.

El dimenge a la nit, més de 500 persones se reuniren davant de Casa la Vila, donant vískes an en Caballé y comentant ab tons durs l'obra dels restes del cecivisme, empenyats en que mori un poble para tenir un pretext en les eleccions, en oposició a l'actiu i noble y desinteressat del senyor Caballé.

Una banda de maldios recorregu'ts oclures para que tothom s'enterés de la grata nova.

L'entusiasme fou delirant y en la popular manifestació hi prengueren part totes les classes y estaments socials, essent general y calorosos els elogis al senyor Caballé.

Les mentides de "El Imparcial"

Suposem no haurà reunit *El Imparcial* de Javiel den Sol y Ortega les seves estadístiques, perquè en el senyor Sol seria una falsedat consentir lo que en les planes del diari madrileny no es res més que una ratificació de conuents, ja per tant ajustada i inconfundible.

Comensal' famós diari desoobridor del separatisme a Sabadell, dient:

"Se ha creado en Barcelona una política particular pagada por la Diputación y el Ayuntamiento, esta es, por las fuerzas militantes de la Solidaridad y dirigida por un agente inglés."

La política creada de esta suerte no ha podido hallar a los autores de los últimos atentados. Se ha limitado a buscar en los cueros los antecedentes y entre los republicanos. No ha llegado su acción investigadora a la muchedumbre solidaria, que por el origen, naturaleza y organización de esa política había sido previamente declarada fuera del campo de la sospecha y de la persecución."

No ha estat un partit, sinó la ciutat de Barcelona la que ha creat la política particular, y aquesta com que no ha entrat en funcions, no pot, com afirma mentit *El Imparcial*, entretenirse cercant entre'ls elements antisolidaris als autors de les bombes.

Y afegeix:

"En política, utilizando la suspensión de los derechos individuales, ha practicado de trececientos cincuenta a trececientos ochenta registros domiciliarios y ha detenido a más de trececientas personas, muchas de las cuales, sin formación de proceso ni intervención judicial, figuran en las cárceles."

Torna a mentir *El Imparcial*. La política particular no ha detingut a ningú, y la mateixa política governativa no ha fet trescentes detencions, sinó prop d'un centenar.

L'odi inextinguible vers Catalunya, convertit a *El Imparcial* en una permanent negació de l'octa manament. Para dels anarquistes, cap més partit pot comptar tant agriavats de la política com el nostre. S'han registrat domicilis nacionals y empreses a conecibles solidaris o per ridícules suposicions de separatisme o per infundades acusacions. Els nostres diputats han dit noms de perseguits en el Congrés, molt al revés del senyor Sol y Ortega que no ha dit cap nom d'anti-solidari, no anarquista, empresonat.

Se pot estimar la llengua pròpia, la llengua den *Moncloa* *Gazette*, més no fer a l'ombra d'aquest llegendarí andalús, inspirador dels articles de fons y de les informacions de Sabadell.

Els senyors Salvatella y Marial a Barcelona

Ahir arribaren de Madrid els diputats federals senyors Salvatella y Marial. En l'estació del pujador del passeig de Gracia, signaren salutats per l'aplec d'amics que s'hi havien congregat a donar la benvinguda al senyor Carnet, fentals objecte de la carinyosa rebuda que bé's mereixien.

Notes d'un comentarista

EL PROCÉS DE L'A. C. G. T.

Aires de França... La premsa parisenca's porta una nova atament significativa.

El procés contra dotze obrers militants de la cèlebre C. G. T. (Confederació General del Treball) ha acabat ab un veredict absolutori... Aqueixos dotze obrers, junt ab molts altres, firmaren, temps hà, un cartell en el qual se protes-

tava la condueta del Govern y de les tropes en el conflicte dels vigneros del Mitgda de França. El cartell anava encapçalat ab un gros títol que deia: «Govern d'assassins» y era d'una violència exagerada, quasi podriem dir brutal.

Setanta set individus, o sigui la totalitat del Comitè Confederal, posaren el seu nom al peu de la terrible diatriba. La policia arrencà de les parets els cartells y el jutjat obrí el procés. La causa s'ha vist ara. S'acusava als dotze processats dels delictes de provocació a la desobediència y injúries a l'exèrcit. El veredict, com hem dit, ha estat d'absolució, y els dotze obrers han quedat lliures.

Nosaltres no aprovem les exageracions de llengua ni els greus insults dirigits a M. Clemenceau y companyis de ministere. Nosaltres trobem injusts y gens reconomanables els mots que deien: *Gouvernement d'assassins*. Però creiem útil aprofitar el fet d'aquesta absolució remarcable para establir diferències entre la llibertat de pensament y de paraula a França y a Espanya.

A França, els firmants d'un cartell que cal·lifia d'assassins als ministres no són perseguits per ultratges al Govern. Ho són per altres suposats delictes, entra ells el d'injúries a l'exèrcit y el tribunal magnaním, absol als processats. Ni un dia de presó han sofert.

A Espanya... Oh, a Espanya! Calculin els nostres lectors, ells mateixos, quants anys de presó se guanyarien els que firmessin un cartell semblant...

SPORTULA

De l'asserviment intel·lectual

Com expressarho? Si. Lo més greu, en la dictadura den Maura, es que no hi ha, a Espanya, una compensació esquerrista de la seva innegable força. Y, per la marxa necessària de les coses, un Govern, una autoritat que se sent única, incontrastada, ha de accentuar progressivament la seva absorció.

Ara, mateix, per lo que sembla, això que encara són diu elements liberals, ha aplegat sense condicions l'obra del Govern para estranyer més y més la veu de l'opinió catalana ab l'exous del terrorisme.

Lo llasimós no es tant l'obra externa de coacció com l'obra interna d'asserviment espiritual y l'impossibilitat de la continua propaganda renovadora, impelida per tantes lleis prohibitives, aplicades segons l'estreçor de judici de cada censura. Es la regimentació en massa d'un país, que'l converteix en una mena de gran caserna. Es dir, una perfecta escola de disciplina, una escola de soldats; però no una escola d'iniciatives personals, una escola de ciutadans, lliures com a tals. A cada concepte que aneu a exposar, hi ha una probabilitat de que no pot esser dit sense perill. Y Renan escriu (*Souvenirs d'enfance et de jeunesse*): «Un orde es una humilitat; qui ha obert es un capítol minor, tacat en la lleu matèria de la vida noble... Forçar tota a sotir l'obediència, es matar el geni y el talent.»

FOSFOR

Cròniques madrilenyes

La batalla del vot corporatiu.—Intervenció de l'Hurtado y den Pi.

Una habilitat den Moré.—La imbecilitat dels liberals.

Indignació dels solidaris.—Pallissa completa.

Visca Catalunya!

Del resultat que pugui tenir el debat entre els partidaris del sufragi universal y els seus enemics, encara no se n'endevina res definitiu. El Govern no ha dit encara la seva paraula, si està disposat a transigir o si fa qüestió tancada l'establiment de la representació corporativa, tal com el proposa'l projecte. Probablement avui parlarà en Maura y sortirà de dubtes. Així, si es que avui hi ha debat d'Administració local, per lo que més endavant s'explorirà.

En la sessió passada va intervenir en aquest debat l'Hurtado, combatent el principi del sufragi corporatiu y demostrant lo innecessari del seu establiment, desde'l punt de vista dels que l'ensalsen com l'únic que pot donar a la representació de la societat una forma orgànica, perquè, si la societat es una cosa organitzada, aquesta organització's reflectirà en lo que la representi, sigui la que vulgui la forma com la dita representació s'elegeixi. Tingué també'l discurs de l'Hurtado una petita ironia pel comte de Romanones, qui el dia abans havia dit que mal podia haverhi vida corporativa a Guadalajara, si aquesta no existia a Catalunya. Presenteu d'aquests paraules, el diputat per Terrassa preguntà oportunament:—Com pot dir-se que a Espanya existeix vida corporativa, si el comte de Romanones afirma que no hi ha a Guadalajara, ab tot y tenir aquesta província tantes energies, que fins pot permetre l'altruisme de donar representació parlamentaria an aquells elements de la vella política, que ha arconat definitivament l'opinió de Catalunya?

Després de l'Hurtado parlà en Pi y Arsuaga, combatent també la reforma den Maura, però no respondre a cap realitat social, a cap necessitat de la vida col·lectiva. Y elogià la sessió un incident, que mereix capítol apart.

A última hora de la tarde començà a dir-se pel Congrés que en López Domínguez y en Montero Rios havien fet en el Senat una manifestació hostils a la Solidaritat catalana, fins al punt de declarar al general que, post a escolir, preferia els antisolidaris als solidaris per esser aquells els únics elements lleals, patriotes y demòcrates de Barcelona, y afirmar després en Montero que les doctrines solidaries eren incompatibles ab l'unitat de l'Estat espanyol.

J. PONS Y PAGES

L'ultimatum den Maura.—Actitud d'intransigència.—El cecivisme conservador serà realitat.—La victoria definitiva.

Intriga dels liberals, dos pseudo-republicans y una camarilla.—En Sol ministre?—Bon vent y barca nova!

L'esfinx ha parlat el Govern ha dit la seva paraula. Y aquesta paraula ha estat un complet, un definitiu *lasciatu omni speranza*. En Maura ha estat ben clar: respecte al principi de la representació corporativa y a l'extensió que en el projecte se li dona, el Govern se conforma ab tota absoluta intransigència. Ni està disposat a fer concessions, ni tolerar cap esmena que limiti el campanyalant aquella representació. Tot lo més que pot fer, es acceptar aquelles garanties que li semblen necessàries para la recta aplicació del principi a la realitat.

Heusauq en resum la significació dels discursos que abir pronunciat en Maura en el Congrés, al rependre's el debat d'Administració local, després de final l'incident que provocà la minoria solidaria, incident ja relatat en la meua anterior crònica. La batalla del sufragi universal, podem donarla, dones, per definitivament perduda. En Maura no ha volgut escolir la veu de la raó, ni els arguments de la realitat. El seu afany de constituir la forces conservadores de resistència que necessita para affermar la seva política tendenciosa, el seu desig de crear aquella oligarquia social, entengués cecivisme de les classes privilegiades, en que vol apoiar la seva política reaccionaria y dinàstica, no li han deixat tenir en compte les advertències del bon sentit, ni atendre's requeriments del

